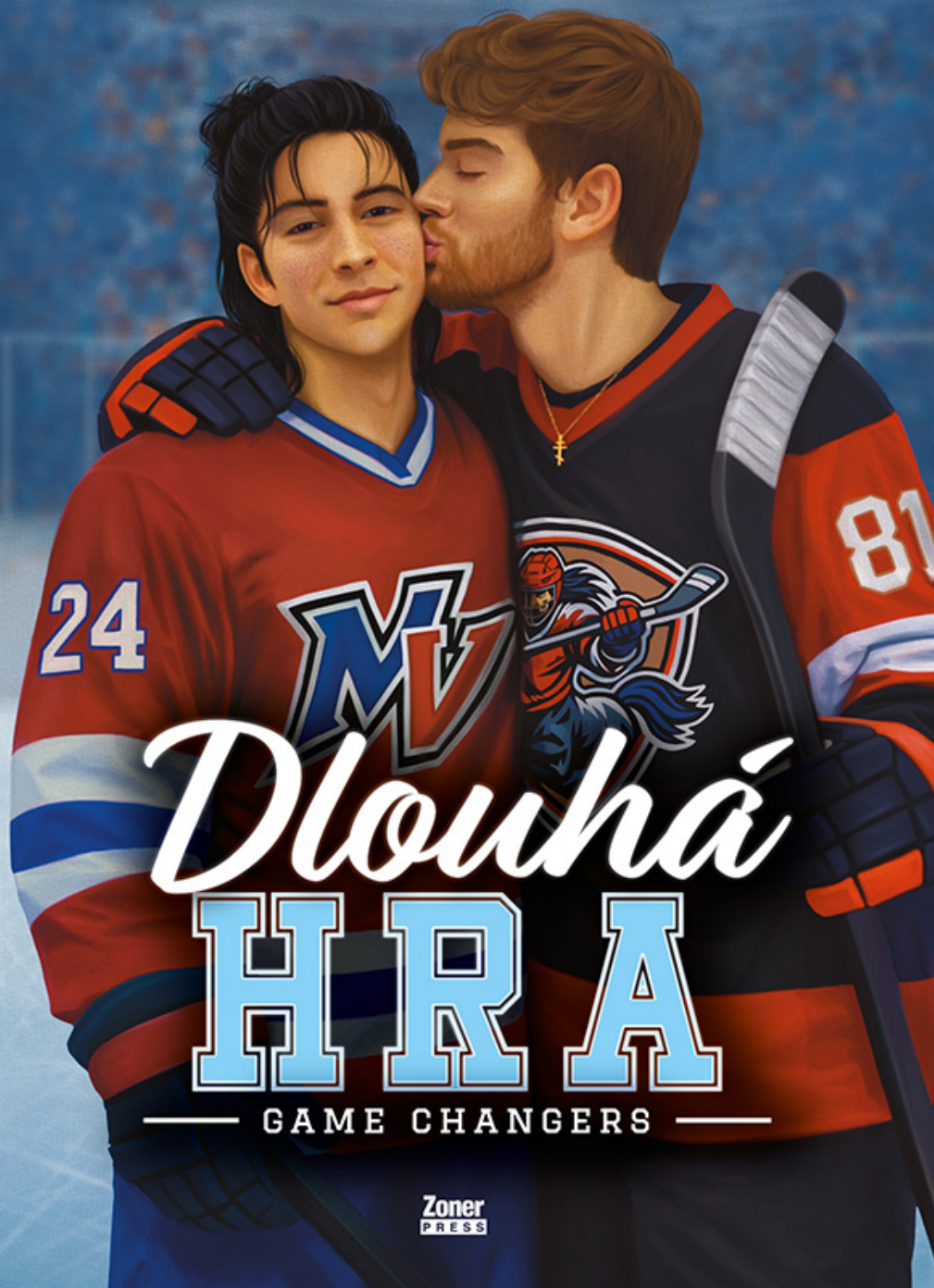

RACHEL REID

Dlouhá
HRA

— GAME CHANGERS —

Zoner
PRESS

GAME CHANGERS

Blouhá
HRA

RACHEL REID

Zoner
PRESS

Kniha *Dlouhá hra* obsahuje zmínky
a popisy témat spojených se sebevraždou a depresí.

*Tahle kniha je pro fanoušky Shanea a Ilji.
Díky, že jste to umožnili.*

KAPITOLA JEDNA

Červenec

Shane ještě nikdy po ničem tolik netoužil. Cíl měl přímo před sebou a nic mu nezabrání v tom, aby ho dosáhl.

„Ani ve snu, Hollandere,“ zavolal za ním chraplavý hlas.

Shane měl pocit, že mu hrudník každou chvíli praskne, ale jen ztěžka vydechl a přinutil se zrychlit. Dusot tenisek na pěšině a tlukot jeho srdce skoro přehlušily smích za jeho zády. Snažil se všechno ignorovat a soustředit se jenom na konec pěšiny před sebou.

Najednou se vedle něj objevil Ilja, zmáčený potem, tričko zmučlané v pěsti. Mrknul na Shanea a proletěl kolem jako nějaká kreslená postavička. Shane frustrovaně zabručel a pokusil se ho dohnat, jenomže s Iljovým dlouhým nohama a zdánlivě nadlidskou výdrží zkrátka nemohl soupeřit.

Ilja dorazil na konec pěšiny první a vítězoslavně zvedl ruce. Potom se svalil na trávník na kraji malého parkoviště.

Shane k němu doklopýtal, supěl a nadával. Opřel se rukama o kolena a čekal, až ho dýchání přestane bolet.

„Naser,“ zasípal, „si.“

Ilja se překulil na záda a třásl se smíchem. Utřel si čelo vlhkým tričkem. „Málem jsem tě nechal vyhrát.“

„Lháři.“

„Výhled nebyl špatný. Zezadu. Skoro stál za to být druhý.“

Shane nechápal, jak jeho přítel zvládá celé věty. „Sklapni.“

„Ty kratičké šortky se mi fakt líbí.“

Shane se zasmál, spíš to ale znělo, jako když z parní lokomotivy uniká pára. „Dík.“

Ilja se opřel o lokty. Zavřel oči, zaklonil hlavu a lehce s ní zakroutil ze strany na stranu. Vlasy měl zmáčené, lepily se mu na tvář a na krk a hrudník se leskl potem. Křížek, který nikdy neodkládal, mu ležel na rameni.

Shane vedle něj klesl na kolena. „Nenávídím, že mě dokážeš předběhnout. Nedává to smysl.“

Ilja otevřel jedno oko. „Možná bys měl jíst víc sacharidů.“

„Jím zdravé sacharidy.“

„Nejíš nic.“

„Ty kouříš.“

„Skoro nikdy.“

„Jednu sis dal *včera v noci*.“

„Jak to víš?“

„Mám nos.“

Ilja klepl Shanea do špičky nosu. „Roztomilý nos.“

Shane se na něj pokusil zamračit, ale nevydrželo mu to. Ne když se Ilja tak usmíval. Místo toho jemně uchopil Iljův křížek a položil mu ho doprostřed hrudi.

„Takže tobě se líbí moje šortky?“ Byly kratší než ty basketbalové, ve kterých trénoval obvykle. Rozhodl se zkusit něco nového. I vlasy měl delší než dřív. Nechal si je narůst během play-off, a když nadhodil, že je čas dát se ostříhat, Ilja byl zásadně proti. Dovolil mu ale zbavit se té příšerné vypelichané imitace vousů.

Ted' přejel prsty po lemu jedné nohavice kraťasů, napnuté těsně kolem Shaneova stehna. „Postavit se ti, nejspíš by ti do nich udělal díru.“

No jo. Ježiši. Shane se rozhlédl. Parkoviště bylo ze všech stran obrostlé stromy a oni tam byli sami, přesto se ale pořád nacházeli na veřejnosti. „Raději to tady nezkoušejme.“

Ilja Shanea bez varování chytil a povalil ho na záda. Natáhl se nad něj a seshora se na něj zubil.

Shane se zapřel rukama o jeho zpocenou hrud'. „Jsi nechutnej.“

„Oba jsme nechutní.“ Ilja se k němu sklonil a rychle ho políbil.

„Dost,“ řekl Shane, ačkoli se nezdálo, že by to myslel vážně. „Měli bychom jít domů. Dát si sprchu.“

„Fajn.“ Ilja vyskočil a nabídl Shaneovi ruku, aby mu pomohl vstát.

„Jsi nějak moc plný energie,“ zabrbľal Shane, vzal ho za ruku a nechal se vytáhnout na nohy.

„Vím o několika způsobech, jak ji vybít,“ odtušil Ilja.

Bože, kéž by, pomyslel si Shane. „Čeká nás hovor s Farou.“ Vykročil k autu.

Ilja si za ním těžce povzdychl. „Proč vlastně?“

„Protože je naše agentka a její práci je, mimo jiné, dohlížet na nás.“

Ilja vloni ukončil spolupráci s ruským agentem, kterého měl od doby, co byl puberták, a podepsal smlouvu se Shaneovou agentkou. Chtěl nějakého Kanadana a Shane si nemohl Faru Jalali vynachválit. Nejenže byla skvělá agentka, ale stála pevně za Shanem, když jí před dvěma lety přiznal, že je gay.

„Třeba bychom jí to mohli říct,“ nadhodil Ilja.

„Říct co?“

„O nás.“

„Cože? Dneska? *Ted*?“ I přes letní žár a krev stále rozpálenou z běhu Shanea zamrazilo.

Ilja lehce pokrčil rameny. „Nejspíš už to stejně ví.“

V Shaneově nitru se rozezněl poplach. „Proč by měla?“

„Jsme spolu u tebe na chatě. Jsi gay. Já jsem kus.“

„Je trochu... brzo. Měli bychom si o tom promluvit. Vymyslet, jak to zformulovat a...“

Ilja na něj hleděl se směsicí náklonnosti a podráždění. „Nejde o nic komplikovaného. A jestli nás nepodpoří, pak by neměla být naše agentka.“

Shane se kousal do rtu. Věděl, že Ilja má pravdu. „Podpoří nás.“

„Já vím. Tak jí to řekneme.“

Společná sprcha jim trvala déle, než bylo nezbytně nutné. Shane pořád zápasil s tričkem, když mu na mobilu vyskočila Fařina žádost o Face-Time. Ilja byl jen ve spodním prádle.

„Mám to vzít?“ zeptal se a zvedl Shaneův mobil z komody.

„Ne! Obleč se!“ Shane mu mobil sebral a přijal Fařinu řádost. Dis-
plej vyplnila její tvář, elegantní jako vřdy.

„Ahoj, kluci,“ řekla vesele. „Nebo aspoň ahoj, Shane.“

„Ilja je tady. On jenom...“ Shane zmlkl, na okamžik ho totiž roz-
ptýlily Iljovy kratasy, posazené nízko na bocích, a jeho nahý trup.

„Ahoj, Faro,“ zavolal Ilja.

Farah se usmála. Nejspíš už byla na bláznivé hokejisty zvyklá. Byla
asi jen o deset let starší než Ilja a Shane, zároveň však přinejmenším
dvakrát dospělejší, než oni dva kdy budou. „Ahoj, Iljo. Užíváte si léto?“

„Skvěle. Jo,“ řekl Shane, nejspíš až moc horlivě. Byl nervózní.
A právě si uvědomil, že videohovor přijal v ložnici, což bylo asi trochu
divné. Sedl si na postel a mobil podržel v úrovni očí. „A co tvoje léto?“

„Rušné.“

Ilja se připojil k Shaneovi na posteli; pořád si oblékal tričko. Farah
zatěkala pohledem mezi nimi, pravděpodobně si všimla, že oba mají
mokrě vlasy.

Kurva. Tohle bylo směšné.

„Než začneme mluvit o... jiných věcech,“ řekl Shane. „Chceme ti
něco říct.“

„Jsem jedno ucho.“

Shane pohlédl Iljovi do očí. Ilja mu položil ruku na koleno a stiskl.

„Tak,“ začal Shane pomalu, „víš, že jsem gay.“

„Jistě. Řekl jsi mi to.“

„Jo. Jde o to...“

„Já jsem bisexuál,“ vyhrkl Ilja.

Faře zacukaly koutky. „Tuším, kam tohle směřuje,“ odvětila klidně.

No, aspoň zjistili, jak snadné by pro lidi bylo dát si dvě a dvě do-
hromady, kdyby se dozvěděli pravdu o Iljově sexualitě.

„Jo,“ přikývl Shane. „Asi tušíš.“

„Jsme spolu,“ řekl Ilja pro jistotu.

„Promiň,“ dodal Shane. „Vím, že to všechno zkomplikuje.“

„Neomlouvejte se. Mám vás ráda, kluci, a přeju vám to.“ Zasmála
se. „Ačkoli nemůžu tvrdit, že bych tohle čekala, když jsem se dneska
ráno vzbudila. Můžu se zeptat, jak dlouho už to mezi vámi trvá?“

Shane a Ilja si vyměnili úsměvy a Ilja pak řekl: „Hodně dlouho.
Roky.“

„Takže nejde o nic nového,“ odvětila Farah a Shane tušil, že mluví spíš sama se sebou. „Nechci klást hloupé otázky, ale je to vážné?“

„Velmi,“ prohlásil Ilja. Shaneovo srdce poskočilo jako vždy, když dal Ilja jasně najevo, jak moc mu na něm záleží.

„Chcete to říct lidem?“ zajímala se Farah.

„Ne,“ vyhrkl Shane ve stejnou chvíli, kdy Ilja řekl: „Ještě ne.“

„Jenom jsme chtěli, abys to věděla,“ objasnil Shane. „Skoro nikdo o tom neví, ale napadlo nás, že ty bys měla.“

Farah kývla. „Jsem na vaší straně. Cokoli potřebujete, jsem vám k dispozici. V NHL očividně neexistuje precedens, ve kterém by si spolu dva rivalové něco začali, takže se ocitáme na neprobádaném území. Ať už se stane cokoli, rozhodně to nebude nuda!“

„Nuda by mi nevadila,“ zamumlal Shane.

„Shane miluje nudu,“ řekl Ilja.

Farah se zasmála. „To je dobře, protože já tu mám celý seznam nudných věcí, které spolu musíme probrat.“

Mluvili o sponzorství, o plánovaném datu vysílání dokumentu o jejich rivalitě od ESPN, o tom, že se Shane na konci sezóny stane volným hráčem, a o charitativních hokejových kempech, které měly začít příští týden. Z Shaneova pohledu to nebylo ani trochu nudné.

„Na ten dokument se těším,“ řekla Farah. „Ten o Scottu Hunterovi byl fantastický.“

„Neviděl jsem ho,“ prohlásil Ilja monotónně.

„Váš skutečný příběh ale zřejmě tak docela nevystihli.“

Ne. Ilja a Shane si dali dobrý pozor, aby *nic* neprozradili. Ne že by se na dokumentu nějak výrazně podíleli. Oba absolvovali několik rozhovorů a snášeli, že je – opět každého zvlášť – minulou sezónu pár dnů všude doprovázel filmový štáb. Shane však věděl, že dokument budou tvořit hlavně existující záznamy zápasů a rozhovory s jinými lidmi.

Jakmile jejich hovor s Farou skončil, povalil Ilja Shanea na postel, sevřel mu zápěstí a zlíbal ho tak důkladně, až ho připravil o dech.

„Dopadlo to dobře,“ zamumlal Shane mezi polibky.

„Skvěle. Říkal jsem ti to.“

Shane miloval Ilju tak moc, že ho někdy až fyzicky bolelo dusit to v sobě. Nechtěl se stát gay ikonou ani čelit zájmu – pozitivnímu i negativnímu –, který by v hokejovém světě vyvolali, kdyby svůj vztah

odhalili, přál si však, aby mohl Ilju otevřeně milovat bez veškeré té zátěže.

Možná jednou. Až oba ukončí kariéru. Shane znal několik bývalých hvězd NHL, které docela snadno zmizely z očí veřejnosti, pokud chtěly. Někdy i když nechtěly. Svět se o ně zkrátka přestal zajímat.

Zrovna teď ale byli Shane a Ilja ve svých devětadvaceti letech na vrcholu sil. Shane právě dovedl svůj tým ke třetímu Stanley Cupu, a třebaže Ilja vedl mnohem horší tým, v Ottawě pořád sázel jeden gól za druhým. Byli superhvězdami a pořád v sobě měli spoustu nadšení pro hokej. Shane byl pevně odhodlaný hrát ještě aspoň deset let a předpokládal, že Ilja to cítí stejně.

Což nejspíš znamenalo dalších deset let schovávání. Ale Shane to udělá. Pro Ilju by udělal cokoli. Jednou mu řekl, že je ohledně jejich vztahu ochotný hrát dlouhou hru, a myslel to vážně.

„Proč jsi najednou smutný?“ zeptal se Ilja.

Shane zaraženě zamrkal. „Promiň. O nic nejde.“ Rychle ho políbil. „Miluju tě.“

Ilja mu věnoval jeden ze svých křivých sexy úsměvů. „No jistě. Jak by ne?“

KAPITOLA DVĚ

Iljovi se zdálo o matce.

Nějak poznal, že je to jen sen, žaludek se mu ale přesto kroutil hrůzou, když pomalu přecházel přes trávník za Shaneovou chatou k místu, kde z houpací sítě visela bledá paže. Stejně jako kdysi, když mu bylo dvanáct, visela z její postele.

Pak se ruka ve snu pohnula. Zápěstí se stočilo a prsty roztančily, jako by jimi pohybovala do rytmu hudby. Ilja se usmál a přidal do kroku.

„Mami,“ řekl, když k ní došel. Z nějakého důvodu mluvil anglicky. Irina Rozanovová se na něj z houpací sítě usmála – ze stejné houpací sítě, kterou s Shanem loni v létě zavěsili – a vypadala mladě, krásně a dokonale uvolněně. Nemluvila, jen se usmívala. Vzala ho za ruku.

„Shane je v domě,“ oznámil Ilja. „Chci, aby ses s ním seznámila.“

Její úsměv se rozšířil, ale stále mlčela. Ilja se podíval k domu, kde za kuchyňským oknem viděl siluetu svého přítele. Ilja na něj mávl a Shane odstoupil od okna. Dobře. Brzy tady bude.

Zatímco Ilja čekal, hleděl na matku, neboť věděl, že to nevydrží. Vzbudí se a ona zmizí. Přesto chtěl, aby Shanea poznala.

A Shane si dával kurva načas. Ilja se podíval zpátky na dům, nikde ho však neviděl. Začínal panikařit.

Irina ho poplácala po ruce. Pořád se usmívala, její úsměv však vypadal bolestivě. Plet jí šedla.

„Ne,“ řekl Ilja. „Počkej. Hned tady bude.“

Někde poblíž začal protivně štěbetat nějaký pták a Ilja stiskl matčinu ruku pevněji. „Prostě... počkej. Nechoď.“

Sen se rozplynul. Z ptáka se vyklubalo zvonění budíku a Ilja se vzbudil v Shaneově posteli v Montrealu.

Se zavrčením budík na mobilu vypnul, pevně zavřel oči a pokusil se vrátit zpátky do snu.

Jenomže ten byl pryč.

Ilja natáhl ruku a zapátral po Shaneovi, druhá polovina postele však byla prázdná. A studená.

Ježiši, jak dlouho už byl Shane vzhůru?

Byl první den letních charitativních hokejových kempů, Ilju tím pádem nemělo překvapovat, že si Shane přivstal. Asi by se měl vyhrabat z peřin a najít ho.

Přetočil se na záda, hlasitě vydechl a pokusil se vstřebat smršť citů, které v něm tyhle sny pokaždé rozvířily. Radost, že opět vidí matku, zlomené srdce z poznání, že to není skutečné, a frustraci nad tím, že se Shane tak courá. Že se dost nestará. Hlavně toho posledního pocitu se Ilja potřeboval zbavit, protože byl směšný. Shane se staral. Staral se tak moc, že navrhl, aby pojmenovali jejich charitativní organizaci po Iljově matce.

Natáhl si tepláky a zamířil do kuchyně. Shanea našel sedět u kuchyňského stolu. Na sobě měl tričko s límečkem a logem kempu a přes brýle studoval něco na notebooku.

„Dobré ráno,“ řekl Ilja.

„Ahoj,“ odpověděl Shane, aniž by se odvrátil od obrazovky. „Procházím si lékařské záznamy dětí. Je tu tolik různých věcí. Pár jich je alergických na vajíčka.“

„V tom případě po nich nebudeme házet vajíčka.“

„Tohle je vážná věc! Co když se něco pokazí?“

„Vloni se nic nepokazilo.“

„Já vím, ale mohlo by.“

Ilja prošel místností a zastavil se přímo za ním. Položil Shaneovi ruce na ramena a něžně stiskl. „Nejspíš se něco stane. Někdo onemocní nebo se zraní. Ale bude to v pořádku. Je to hokej. A děcka.“

Prsty prohrábl Shaneovi vlasy. Líbilo se mu, že jsou dlouhé; líbilo se mu, že odrážejí proměnu, kterou Shane procházel, když byli sami u jezera, když se uvolnil a dokonce se choval i trochu bláznivě.

Shane si promnul oči pod brýlemi. „Nechci, aby tenhle týden skončil katastrofou.“

„Děláš si až moc velké starosti.“

„Tobě se to snadno říká,“ zabručel Shane. „Tobě máma celý týden neposílala stresující textovky o tom ztraceném kempu.“

Ilja spustil ruce k bokům. „Ne,“ řekl tiše. „Neposílala.“

Bylo brzy ráno, Shane nejspíš skoro nespál a byl vystresovanější než obvykle, proto se Ilja rozhodl jeho necitlivou poznámku přejít. Věděl, že tím Shane nic nemyslel. Stejně jako věděl, že se na něj nemůže zlobit za to, že ve snech, které se mu neustále vracely, nikdy nespíchá seznámit se s jeho matkou.

Ilja připravil kávu, protože Shane to zjevně ještě neudělal.

„Kde je Juna?“ zeptal se, když si uvědomil, že v kuchyni není. Po dobu tábora zůstane u nich. Shaneův táta David byl doma v Ottawě a pracoval.

Shane zafuněl. „Asi před čtyřiceti minutami odjela na stadion.“

Když Ilja poznal Shaneovy rodiče líp, překvapeně si uvědomil, že Shane – ten nejzarytější snaživce, jakého kdy Ilja potkal – je v jejich rodině za flákače. „A kolik zpráv ti od té doby poslala?“

„Až moc. Dneska odpoledne má dorazit místní televizní štáb. Francouzský, takže s nimi promluví já.“

„Dobře.“

„Vím, že je protivné, že se objeví hned první den, ale...“

„V pohodě.“

Shane se otočil na židli k Iljovi. „Myslíš, že jsme připravení?“

„Já nevím,“ řekl Ilja mírně. „Koučujete nám jenom osm profesionálních hráčů. Myslíš, že to stačí na to, aby bandu děcek naučili hrát hokej?“

„Já prostě...“ Ať už se Shane chystal říct cokoli, zaniklo to ve frustrovaném povzdychu.

Ilja chytil Shaneovu židli za opěradlo a odtáhl ho od stolu a od notebooku. Dřepł si před něj a položil si zkřížené paže na jeho kolena. „Ty jsi prostě ty.“

On sám se na kempy těšil – loni si je opravdu užil –, ale nelíbilo se mu, jak rychle se Shane vrátil ke své obvyklé upjatosti. Tyhle týdny mohli trávit na chatě, smát se spolu v kuchyni, navzájem se potápět v jezeře a užívat si neuspěchaného, požívačného sexu na místě, kde byli v bezpečí a sami. Ilja mohl zrovna teď sedět na molu, smáčet si nohy ve studené vodě a na klíně mít Shaneovu hlavu.

Tábory však byly důležité pro oba. Vybírali díky nim peníze pro organizace a iniciativy, které pomáhají lidem s duševním onemocněním. Lidem, kteří se trápí stejně, jako se trápila Iljova matka.

Shane měl v očích stále obavy, když se měkce zeptal: „Co když na nás někdo přijde?“

„Umíme se dobře chránit,“ uklidňoval ho Ilja. „Děláme to už celé roky. A loni jsme to zvládli.“

„Sotva! Ryan Price nás kurva načapal při tom, jak se líbáme! Co když se to stane znovu?“

Ilja se zazubil. „To jsem tak neodolatelný?“

Shane ho zlehka nakopl do kotníku. „To určitě! Jsi to *ty*, kdo mi dělá starosti.“

„Pokusím se kontrolovat.“

Shane si pohrával s kudrnou za Iljovým uchem. „Žádné líbání,“ řekl přísně. „Ani za zavřenými dveřmi, jasné? Necháme si to na doma.“

„Ano, žádný problém. Vždyť já tě vlastně ani nemám rád.“ Ilja podryl svá slova tím, že přitiskl tvář k Shaneově dlani.

„Starosti mi dělá i Hayden,“ přiznal Shane.

„Že tě bude líbat?“

„Ne! Že nás prozradí.“

Ilja si odrkl. „Je to možné. Génus teda zrovna není.“

Hayden Pike byl Shaneův spoluhráč a z důvodů, které Ilja pořád nedokázal pochopit, patřil k několika málo lidem, kteří o jejich vztahu věděli. A byl jedním z koučů v kempu, ačkoli Ilja trval na tom, že na to nemá.

Shane rázně zatahal za kudrnu, kterou předtím něžně kroutil. „Je můj nejlepší kámoš.“

„Myslel jsem, že já jsem tvůj nejlepší kámoš.“

„Hayden je můj nejlepší nelíbací kámoš,“ upřesnil Shane.

„Škoda pro Haydena.“ Ilja vstal, v polovině pohybu se ale zastavil, aby dal Shaneovi rychlou pusu, načež zamířil ke kávovaru. Nalil do dvou hrnků černou kávu. Jeden postavil na stůl vedle Shaneova notebooku, potom začal do toho svého přidávat smetanu a cukr. Shane dodržoval přísnou výkonnostní dietu, takže všechny mléčné produkty a cukr v domě byly Iljovy.

„Dík,“ zamumlal Shane asi minutu potom, co mu Ilja kávu přinesl. Hleděl dolů na mobil.

„Zase Juna?“

„Jo.“

„Musíme jít?“

„Ne. V pořádku. Vychutnej si kafe.“ Shane vstal a otočil se k němu.
„Jak ses vyspal?“

„Dobře,“ zalhal Ilja. „Nejspíš líp než ty.“

„Nejspíš.“ Shane si sundal brýle a sjel Ilju pohledem. „Je nefér, jak moc ti to ráno sluší, víš to?“

Ilja se zazubil. „Řekni mi to rusky.“

Shane soustředěně nakrčil nos. „Ehm... ti očen krásiv?“

Iljovo srdce se zatřepotalo jako pokaždé, když se Shane pokoušel mluvit rusky. „Skoro.“

„Ne. Pověz mi, jak to říct správně,“ naléhal Shane.

Ilja ho místo toho políbil, pomalu a líně, zatímco Shane přejížděl dlaněmi po jeho nahé hrudi.

„Potřebuješ se obléct,“ zamumlal. „A něco sníst.“

„Cestou se zastavím na snídani v Mekáči.“

„Hnus.“ Shane ustoupil vzad a vzal si ze stolu kávu. „Myslím to vážně, dneska žádné líbání. A nebud', já nevím, sexy.“

„Nemožné.“

„Ty víš, jak to myslím. Žádné narážky a dvojsmysly.“

„Dvoj-co? Má to co dělat se sexem?“

„Žádné flirtování. Nesnaž se mě, však víš, rozrajcovat nebo tak něco. Chovej se profesionálně.“

Ilja přistoupil blíž. „Ani se nemusím snažit, abych tě rozrajcovał, moj ljubimyj.“

Shane rozevřel rty a přešlápl, jenom trošku. Potom mrkl a řekl: „Tohle. Přesně tohle. Tohle dneska nedělej.“

Ilja přešel prstem po Shaneově tváři. „Proč? Jsi rozrajcovaný?“

„Ne. A až uvidím, jak se cpeš jedním z těch svých odporných snídanových sendvičů, už nikdy tě nebudu chtít znovu políbit.“

Ilja se zasmál. „V tom případě si dám radši dva. Jenom pro jistotu.“

„Vítejte v Kempu Rozanov,“ oznámil Ilja.

„Búúúú,“ zahučel Wyatt Hayes a děti se zasmály.

„Nejmenuje se tak?“ zeptal se Ilja nevinně. „Myslel jsem, že jsme se na tom dohodli.“

Shane mohl jenom potřást hlavou a pevně semknout rty, aby potlačil široký úsměv.

„Jmenuje se Hokejový kemp Game Changers!“ křiklo jedno z dětí.

„Ech. Špatné. Kemp Rozanov je lepší. Já jsem Ilja a tohle je můj kamarád Shane.“

„Ahoj,“ pozdravil Shane.

„Všichni vědí, že Shane a já se máme moc rádi a skvěle spolu vycházíme,“ řekl Ilja. Děti se znovu rozesmály. Ozvalo se několik hlasitých námitek. „Ale jenom pro případ, že bychom se... *neshodli*... jsme si přizvali několik kamarádů na pomoc. Brankáře bude trénovat Wyatt Hayes, který se mnou hraje za váš oblíbený tým, ottawské Kentaury.“

Několik dětí se odvážilo zabučet.

„Tento týden hrajeme všichni za jeden tým,“ řekl Wyatt a široce se zubil. „Bučení si nechte na zimu.“

„A Leah Campbelllová, která má víc medailí a cen než kdokoli z nás, aspoň myslím.“

„O dvě víc,“ potvrdila Leah vesele. „Ne že by to někdo počítal.“

Ilja namísto potlesku zabušil hokejkou do ledu a děti i ostatní trenéři se k němu připojili. „Obránce budou mít na starost Ryan Price, ten vysoký a pohledný muž támhle...“

„Ehm, ahoj,“ zahuhlal Ryan a zašoupal bruslemi.

„... a JJ Boiziau, ten vysoký a méně pohledný chlap hned vedle.“

„Dávej si pozor na jazyk, Rozanove,“ varoval ho JJ a Shane věděl, že žertuje jenom napůl. JJ byl jedním z asistentů kapitána v Shaneově týmu a patřil k jeho nejbližším přátelům, když se však dozvěděl, že Shane a Ilja jsou kamarádi, neudělalo to na něj zrovna dojem. Už se přes to sice jakž takž přenesl, stejně jako Hayden ale nechoval k Iljovi žádné vřelé city. Shane rozhodně nebyl připravený JJovi oznámit, že jsou s Iljou *víc než kamarádi*. Ještě ne.

Navzdory Iljovu škádlení byl JJ rozhodně pohledný, ačkoli on a Ryan Price nemohli být rozdílnější. Ryan byl bledý, měl nervózní oříškové oči, rusé vlasy a plnovous, který byl zrovna teď upravenější

než kdykoli dřív, aspoň co Shane viděl. Taky trpěl chorobnou úzkostí, což byl jeden z důvodů, proč v jednatřiceti předčasně ukončil kariéru. JJ měřil sto devadesát osm centimetrů, byl tak skoro stejně vysoký jako Ryan a byl i stejně statný, na rozdíl od něj měl však tmavou pleť, krátké vlasy, quebecký přízvuk s nádechem melodické haitské kreolštiny zděděné po rodičích a sebevědomí mu nechybělo.

Další velký rozdíl spočíval v tom, že Ryan Price *znal* Shaneovo a Iljovo tajemství. Na konci prvního dne loňského kempu je načapal, jak se líbají. Shane toho o něm pořád moc nevěděl, tak hrozně se totiž styděl, že se mu sotva odvážil podívat do očí. Ryan byl naštěstí taky gay a nebyl právě upovídaný. A podle všeho si nechal jejich tajemství pro sebe.

„A teď k útočníkům,“ pokračoval Ilja potom, co mu děti přestaly spílat. „Máme tu mě a Shanea a taky Maxe Rileyho, kterého znáte z týmu Kanady. A taky jako Leina manžela.“

Shanea potěšilo nadšené bušení hokejkami, které Maxe uvítalo. Když Ilja navrhl, aby Maxe přizvali jako kouče, Shane hned souhlasil. Max se v posledních dvou letech stal středem pozornosti médií poté, co přiznal, že je trans. Dlouhé roky hrával se svojí manželkou za tým Kanady, a to včetně dvou olympiád, od svého veřejného přiznání ale zůstával bez týmu. Byl hlasitým zastáncem práv trans lidí ve sportu a Shane byl rád, že ho tu s Leou mají. Nejen z toho důvodu, že byli aktivisté, ale protože byli výborní hokejisté.

„A taky Haydena Pikea,“ dodal Ilja rychle. „Tak jo! Jdeme na to.“

Ilja musel přiznat, že Shane je příšerný trenér. Ale roztomile příšerný.

„Tak jo,“ zamumlal Shane směrem ke skupině čtyřiceti mladých hokejistů. „No, začnete na brankové čáře a na modré dostanete přihrávku. Teda, ozve se písknutí a vyrazíte. A puk vám přihraje další osoba v řadě. Ne. Počkat. Přijde od další osoby v řadě, ale z protějšího rohu. Ehm... budou dvě skupiny. V každém rohu jedna a, no...“

Ilja měl pocit, jako by se nějak ocitl v jedné z Shaneových nočních můr, v níž byl nucen přednést referát na téma, o kterém vůbec nic nevěděl.

I JJ si nejspíš všiml zmatku a paniky v dětských tvářích, protože to od Shanea převzal. Zatímco svým veselým, dunivým hlasem vysvětloval docela jednoduchý dril, Shane se stáhl k Iljovi.

„Úžasná práce, kouči,“ dobíral si ho Ilja.

„Jsem hrozný,“ postěžoval si Shane.

„Jo, ale my ostatní jsme borci, takže žádný problém.“

Byla to pravda. Dokonce i Ryan Price, který patřil k těm nejostýchavějším a společensky nejneohrabanějším lidem, s jakými se Ilja kdy setkal, to s dětmi pozoruhodně uměl.

„Mám to tu ale mít na povel,“ namítl Shane nešťastně.

„Máš mít na povel i svůj tým, všichni ale víme, že skutečným kapitánem Montrealu je JJ.“

Shane ho hned nabral koncem hokejky do žeber. „Jsem skvělý kapitán.“

„Já vím, zlato.“

Shane ho znovu dloubl, tentokrát tvrději. „Nech toho.“

Dril začal a Ilja sledoval, jak si děcka předávají puk a bruslí s ním okolo kuželů. Všichni zřejmě pochopili, jak na to, takže JJ odvedl dobrou práci. Ilja obrátil pohled k protějším konci kluziště, kde Wyatt Hayes a Leah Campbelllová pracovali s šesti mladými brankáři. Max jim asistoval tím, že na brankáře opatrně střílel. Ozývala se odtamtud spousta smíchu a výskání.

„Jde to dobře,“ konstatoval Ilja.

„Myslíš?“

„Ano. Děcka se baví. Trenéři jsou dobří. A myslím, že dvaadvácitka je do mě zabouchnutá.“ Kývl na dívku, která za maskou vykulila oči a rychle se odvrátila.

Shane zafuněl. „Kdo do tebe *není* zabouchnutý?“

„Hayden.“ Ilja se odmlčel, jako by se nad tím opravdu zamyslel. „Teda pokud...“

„Počkej,“ řekl Shane a odbruslil k chlapci, který právě dokončil dril. Sklonil se, aby si s ním promluvil, potom mu začal předvádět něco s úhlem čepele hokejky. Ilja cítil hodně věcí najednou; byl uchvácený tím, jak tepláky obepínají Shaneovi stehna, a v hrudi se mu rozlévalo teplo jako pokaždé, když viděl Shanea s dětmi.

„Jsi tu kvůli skutečnému koučování, nebo jenom proto, abys dělal oči na Shanea?“

Ilja mrkl, odtrhl pohled od svého přítele a podíval se dolů na Haydena Pikea. „A proč jsi tady vlastně ty?“

Hayden si poklepal na kšiltovku montrealských Voyageurů – Stanley Cup Champions. „Jsem tu jako zástupce vítězného týmu, kámo.“

No. Proti tomu nemohl Ilja nic namítnout. Jeho vlastní tým v nejbližší době žádné poháry nevyhraje. V duchu si udělal poznámku, aby si zítra vzal Shaneovu čepici, protože to Haydena děsně namíchne. Pak řekl: „Povedeš další dril v přihrávkách. Přihrávat ti jde.“

Hayden přimhouřil oči, jako by analyzoval Iljova slova a pátral po urážkách. Nakonec opatrně řekl: „*Jsem* v nich dobrý. Vedu montrealskou tabulku asistencí.“

„Já vím. Proto jsem to řekl.“

„No tak jo.“

„Tak jo.“

Hayden si ho ještě chvíli zkoumavě prohlížel, potom kývl a odbruslil. Ilja si doteď neuvědomil, jaká legrace je mást Haydena komplimenty. Bude to muset dělat častěji.

Iljovi neuniklo, že reportér, s nímž Shane mluví, je velice... atraktivní. Ilja se snažil soustředit na děti, které trénoval, pohled mu však neustále utíkal k Shaneovi, který stál hned za sklem. I odsud mohl vidět koketní úsměvy, které ten chlap na Shanea vrhal.

Ale možná ty úsměvy byly docela obyčejné a Ilja se choval směšně.

„Pane Rozanove?“

Odtrhl pozornost od svého přítele a pohledného cizince a zadíval se dolů na holčičku před sebou.

„Iljo,“ opravil ji vřele. „Děje se něco, Chloe?“

„Ne. Já jenom...“ Sklopila oči ke svým bruslím, kterými nervózně šoupala sem a tam.

Ilja si dřepł.

„Utíkají mi bekhendové přihrávky. Nejenom při drilu, ale pořád. Nevíte, co dělám špatně?“

Ilja se usmál. „Několik jich vyzkoušíme a uvidíme, kde je problém.“

Následujících patnáct minut posílal Chloe přihrávky a opravoval postavení její hokejky, když je přijímala. Na konci přímo zářila pýchou, zatímco snadno zpracovala celou sérii přihrávek, a Ilja Shaneovým směrem sotva pohlédl.

Jakmile se Chloe přidala ke skupině, kterou JJ svolal doprostřed ledu, Ilja se koukl a viděl, že se ten frajírek a Shane něčemu smějí. A pak ten šmejd položil Shaneovi ruku na paži.

Ilja neměl žádný dobrý důvod přibruslit s pukem blíž a vpálit ho do skla rovnou za Shanem, přesto to udělal. Zasmál se, když Shane vykřikl, prudce se otočil a v očích mu zuřivě blýsklo.

„Kreténe!“ zařval Shane.

Ilja ukázal holí na děti na ledě a potřásl hlavou. „Pozor na jazyk, Hollandere.“

Po zbytek dne mezi nimi vládlo napětí. Shane se s Iljou odmítal bavit, takže se Ilja ani nemohl omluvit. Ne že by se potřeboval omlouvat; jenom si přál, aby se na něj Shane přestal zlobit.

A navíc se chtěl kvůli té věci přestat cítit trapně. Zachoval se dětinsky, malicherně a neprofesionálně. Přesto se do omluvy nehrnul.

Na konci dne je čekala krátká porada s Junou v místnosti, kterou všichni používali jako kancelář. Shane se na Ilju po celou dobu ani nepodíval. Když Juna odešla, Ilja se obrnil před jeho výbuchem.

Začalo to tím, že Shane hlasitě a zcela bezdůvodně šustil papíry. Potom si založil paže na hrudi, ostře vydechl a upřeně se zadíval na stěnu naproti Iljovi.

Ilja to nedokázal snést. Byl by radši, kdyby Shane dal průchod vzteku, který v něm doutnal, aby už to měli za sebou. Naštěstí byl odborníkem na to, jak ho přimět ventilovat hněv.

„Problém?“ zeptal se.

Shane se k němu prudce otočil a oči se mu zaleskly. „Problém je, že se snažím vést tábor s podělaným *miminem*.“

„Jde o ten puk?“ zeptal se Ilja nevinně.

„Jde o to, že kvůli tobě vždycky vypadám jako idiot!“

„Ale no tak.“

„Proč jsi to udělal? Protože Laurent je fešák?“

„Laurent.“ Ilja triumfálně vykročil vpřed. „Takže tě *přitahuje*.“

„Cože? Ne. Teda jo. Je hezký, ale...“

„A i ty ses mu líbil.“

Shane se zarazil a tváře mu zrůžověly. Ilja to obvykle miloval. Zrovna teď z toho odvázaný nebyl. „To určitě,“ řekl Shane. „Nebyl jsi u toho.“

„Mám oči.“

Shane teď byl jenom kousek od něj a zakláněl hlavu, aby se na něj mohl i přes rozdílnou výšku mračit. „Skoro jsi mi tím pitomým pukem přivodil infarkt – a proč? Protože sis myslel, že *flirtuju*?“

Ilja zafuněl. „Ty neumíš flirtovat.“

Shane nebezpečně přimhouřil oči. „Iljo.“

Ilja se odvrátil. „No tak jsem možná žárlil.“

„Pokračuj.“

„A... bylo to hloupé, dobře? Nejsem na to pyšný.“

Když se podíval zpátky, zjistil, že se na něj Shane usmívá, ale ne zrovna hezky. Spíš vítězoslavně a samolibě. „Co sis doopravdy myslel, že se stane?“

Ilja pokrčil rameny. „Třeba že tě napadne, že je fajn. Sexy. A není tvůj hokejový rival.“ Děsil se toho, že by Shaneovi mohlo jednoho dne dojít, že může být s někým, kdo by nebyl jeho temným tajemstvím. Že milovat někoho může být snadné.

Shane hlasitě, podrážděně vydechl. „*Celý den* jsem se snažil ne...“ Střelil pohledem po dveřích, které zůstaly pootevřené, a nejspíš si uvědomil, jak hlasitě mluví. Ztišil hlas skoro do šepotu. „Snažil jsem se nedat najevo, jak kurevsky moc tě miluju.“

„Shane...“

„Ne. Sklapni. Pokud vážně nechápeš, že tě neopustím kvůli prvnímu roztomilému chlapovi, který se na mě usměje, pak nevím, co vlastně děláme, Iljo.“

„Je mi to líto,“ řekl Ilja. Protože najednou mu to opravdu líto bylo. „Byl to divný den. A možná jsem byl...“ Vzdychl. „Je mi to líto.“

Shane položil Iljovi ruku na hrud'. „Jsem tvůj. Víš to.“

„Vím.“ Ilja se sklonil k polibku, jelikož úplně zapomněl, kde jsou. Vzpomněl si trochu moc pozdě.

„Panebože,“ ozvalo se ode dveří. „Už zas.“

Ryan Price vyplňoval svým mohutným tělem dveře a tvářil se, jako by se měl studem propadnout.

„My nic!“ vyhrkl Shane rychle. „Jenom jsme spolu mluvili.“

Ryan mezi nimi zatěkal pohledem, což nebylo nijak těžké, jelikož na sobě byli prakticky nalepení. „Tak jo.“

Ilja udělal krok vzad a velice klidně se zeptal: „Můžeme ti s něčím pomoci?“

„Ti chlapi ze zpráv už to balí a chtěli by s váma ještě mluvit. Narazil jsem na ně cestou ven.“

„Dík.“ Shane zněl, jako by toužil umřít. „Hned jsme tam.“

Ryan znovu kývl. „Dobře. No. Tak zítra.“ Utekl dřív, než mohli Shane nebo Ilja odpovédět.

„Líbí se mi,“ řekl Ilja.

„Mně taky. A líbí se mi, že umí zachovat tajemství.“

„Ano. Možná bychom si mohli tenhle týden někam vyjít s ním a s jeho Fabianem.“

„Co, jako dvojité rande?“

„Jasně. Proč ne?“ Hayden Pike s Jackie byli u Shanea doma už několikrát. A jednou byli oni u Pikeových, což byla legrace, protože Ilja si mohl hrát s jejich čtyřmi báječnými caparty a Haydena ignorovat. Ještě nikdy ale netrávili čas s jinou queer dvojicí. Aspoň ne s žádnou, která by věděla o jejich vztahu. Ilju napadlo, že by to mohlo být... hezké.

Shane se roztomile zamračil a Ilja věděl, že se snaží najít důvod, proč říct ne, nakonec se ale usmál a pronesl: „Ty jo. To bychom fakt mohli, že jo?“

Ilja mu úsměv oplatil. „Mohli.“

Shane dlouze vydechl. „Tak jo. Půjdu si promluvit s Laurentem.“

„Chceš pozvat na rande i jeho? Takže jsi změnil názor na švédskou trojku?“

Shane už vycházel ze dveří, proto Iljovi jen ukázal za zády prostředníček.

„Co má Shane za problém?“ zeptala se Juna.

Ilja pohlédl ke kuchyňskému stolu, u kterého Shane nešťastně civěl do prázdna a spodní část obličeje schovával v dlaních.

„Mně se zdá normální,“ odtušil Ilja suše a posypal bobulemi salát ke kuřeti, které Juna upekla k večeři.

„Shane, co se děje?“ zeptala se Juna.

Shane pomalu vydechl, spustil ruce a řekl: „Nic. Jenom, však víš, všechno mi to pořád dokola běží hlavou. Nemůžu uvěřit tomu, že nás Ryan zase načapal.“

Juna se odvrátila od kuřecích prsíček, která kontrolovala. „Vážně, kluci?“

„Nic jsme nedělali!“ ujistil ji Shane.

„Shane se chystal,“ dodal Ilja.

„Nechystal.“

„Chystal ses mě políbit.“

„Ty ses chystal políbit mě.“

„Tak jo. Dost,“ skočila jim do řeči Juna. „Nic zvláštního se nestalo, ne? Ryan je gay, takže s tím musí být...“ Zakroužila rukou ve vzduchu, jak hledala správné slovo. „V pohodě.“

„Tvářil se vyděšeně,“ namítl Shane.

„Je to v pořádku,“ prohodil Ilja. „Ví to už rok a nikomu nic neřekl. Kde je kozí sýr?“

„Já vím, ale je to tak trapné. A neprofesionální. A naložili jsme na toho chudáka fakt velké tajemství,“ řekl Shane. „Já do salátu sýr nechci, dobře?“

„Já vím.“

„Mám Ryana ráda,“ pronesla Juna. „Je to takový velký drahoušek.“

„Ano,“ souhlasil Ilja. „Asi se ho zeptáme, jestli by s přítelem nechtěli vyrazit na dvojité rande.“

Juna položila Iljovi ruce na ramena a stiskla. „Ten nápad se mi moc líbí.“

Ilja se kousl do rtu, aby potlačil úsměv. Měl Shaneovu rodinu opravdu rád.

„Nemohli byste o svém vztahu říct zbytku týmu?“ zeptala se Juna a vrátila se ke kuřeti. Ilja si kladl stejnou otázku často. Soustředil se na vytahování kozího sýra z lednice a nechal odpovědět Shanea.

„Ještě ne,“ řekl Shane. „Leah a Max by to vzali, aspoň myslím. Ale zas tak dobře je neznáme, takže fakt nevidím důvod svěřovat se jim, chápeš?“

„Třeba bychom to mohli říct aspoň Wyattovi,“ nadhodil Ilja.

„Myslíš?“ zeptal se Shane. Potom zavrtěl hlavou. „Nechci, aby to tvůj brankář věděl. Bylo by to až moc divné.“

„Hayden o tom ví,“ podotkla Juna. „Proč o tom nemůže vědět Iljův spoluhráč?“

„Hayden je můj nejlepší kámoš a jediný z mého týmu, kdo to ví. Iljovi to rozhodně vykládat nemíním, ani za nic.“

„Můžu mu to říct já?“ zeptal se Ilja.

„O tom ani nežertuj.“ Shane si povzdychl. „Mám JJe rád a podpořil mě, když jsem přiznal, že jsem gay, ale rozhodně není připravený dozvědět se o nás. V tomhle mi věř.“

„No, ani já na to nebyla připravená,“ připomněla Juna. „A přenesla jsem se přes to.“

„JJ není moje máma.“

„Není,“ souhlasila Juna. „Tvoje *máma* má za sebou dlouhý den a chystá večeři, zatímco ty sedíš na zadku a trucuješ. Pojď pomoci.“

„Já pomáhám.“ Ilja na to zkrátka musel upozornit.

„Já vím.“ Juna ho poplácala po tváři. „Proto jsi můj oblíbený syn.“

Ilja se zazubil na Shanea, který se snažil tvářit nakvašeně, kvůli zjihlým očím se mu to ale moc nedařilo.

Později seděli u stolu a připíjeli si na úspěšný první den v kempu čistou vodou. Dali si zdravou, Shanem schválenou večeři a rozebírali hokej, charitu, zařízení Shaneova domu a plány na zbytek léta. Iljovi to jako vždy připadalo báječné a zároveň neskutečné. Nikdy nečekal, že bude mít v životě takovou domácí pohodu, s nikým. Že se stane součástí rodiny a znovu získá rodiče.

Udělal by naprosto cokoli, aby to ochránil, a neustále se děsil toho, že až přijde ten okamžik, selže. Protože on *přijde*, jednou určitě.

Shane se nabídl, že po večeři uklidí, aby jim vynahradil, že nepomáhal s přípravou. Juna trvala na tom, že pomůže, což nejspíš znamenalo, že si chce s Shanem promluvit. Ilja tak zamířil ven na zadní terasu.

Opřel se o zábradlí a zadíval se vzhůru na nebe, na kterém nebyly kvůli městskému osvětlení vidět skoro žádné hvězdy. Ne tak jako u Shanea na chatě.

„Myslím, že by se ti líbilo, co jsme dneska dělali,“ zašeptal rusky k nebi. „Doufám, že jsi hrdá.“

Vždy hovořil jen k jednomu z rodičů, třebaže byli oba mrtví. Matčina smrt byla náhlá a devastující. O otce ho postupně připravil

Alzheimer a Ilja si ještě pořád neutřídil své pocity nad ztrátou muže, který pro něj neměl jediné milé slovo. A pro Iljovu báječnou matku taky ne.

Iljův kamarád Harris v Ottawě přísahal, že v domě jeho rodičů straší duch prastrýce nebo kdovíkoho. Ilja na duchy tak docela nevěřil, ale držel se představy, že matčin duch s ním nějak je. Potřeboval to.

„Ahoj,“ řekl Shane tiše za ním. „Máma šla spát.“

Ilja se otočil. Shane se po návratu domů převlékl do teplákových šortek a trika Voyageurů. Byl bosý a vlasy měl rozcuchané. Ilja rozevřel náruč a Shane do ní prakticky padl. Opřel si čelo o Iljovo rameno a hlasitě vydechl.

„Jsem utahaný,“ řekl. „Pojďme do postele, dobře?“

„Jasně.“

Přesto se Shane nepohnul. Objal Ilju silnými pažemi okolo pasu, držel ho a pomalu mu dýchal na krk. Ilja je lehce a něžně kolébal ze strany na stranu a užíval si ticho. Zavřel oči a soustředil se na to, jak dobrý je to pocit být s Shanem sám ve tmě, a snažil se nepřát si, aby to tak mohlo být i na světle.

KAPITOLA TŘI

Následující ráno požádal Shane Ryana, aby mu pomohl vytáhnout ze skladiště na stadionu nějakou výstroj. Ryan pochopitelně znejistěl.

„Nikomu jsem nic neřekl,“ vyhrkl, jakmile v místnosti s výstrojí osaměli.

„Já vím. To mi starosti nedělá,“ ujistil ho Shane.

„Aha.“ Ryanova mohutná ramena, která zvedl k uším, klesla.

„Tak jakou výstroj potřebujeme?“

„Minibranky a nějaké ty, hm, věci na cvičení s hokejkami. A tak. Však víš. Ty... udělátka?“

„Udělátka,“ zopakoval Ryan a rozhlédl se kolem, jak by se ona *udělátka* mohla sama od sebe zhmotnit.

„Poslyš, no,“ řekl Shane.

Ryan se k němu prudce otočil

„Tvůj partner je tu s tebou, že? Fabian?“

„Je,“ řekl Ryan podezřívavě.

„Bezva. Napadlo nás... teda, Ilju a mě napadlo... jestli byste nechtěli dneska večer někam zajít. Třeba na večeři? S námi?“

Ryan svažtil obočí. „Jako dvojité rande?“

„Jo, asi. Tak nějak. No, však víš. Ano.“ Shane prudce vydechl a snažil se sebrat. „Nikdy jsme si nikam nevyšli s jiným párem. Tím myslím s gay párem. Jako pár.“

„Ehm.“

Shane měl pocit, jako by se uvnitř něj protrhla hráz, a začal rozrušeně blábolit. Chudák Ryan. „Nikdo o nás neví, teda, skoro nikdo, takže

by bylo fajn, kdybychom, no, nemuseli předstírat. Teda, pořád bychom museli předstírat, kdybychom šli do restaurace nebo tak. Nekřičeli bychom to, jako, do světa... no, prostě by bylo fajn strávit večer s lidmi, kteří by nás nesoudili. Teda, pokud nás *nesoudíte*. Třeba si myslíte, že to, co děláme, je praštěné, protože to vlastně je trochu praštěné, ale...”

„On to ví ještě někdo?“ přerušil ho Ryan.

„Cože?“

„Nejsem jediný? Vědí to i jiní lidé?“

„Jo. Jasně. Několik. Moji rodiče. Hayden a jeho žena. Moji spoluhráči vědí, že jsem gay, i když o Iljovi nevědí. Teda až na Haydena. Ale právě jsem řekl, že...”

Ryan zavřel oči a hlasitě vydechl. „Kurva, dík. Myslel jsem, že jsem jediný, kdo to ví, nebo tak něco.“

„Nejsi. Omlouvám se, jestli jsme v tobě vyvolali ten dojem.“

„V pořádku. Mělo mi to dojít.“ Povzdychl si. „Fabian se zmínil o jedné pizzerii, kterou by dneska večer rád vyzkoušel. Mohli byste jít s námi. Asi.“

Shane kvůli své dietě zůstane v pizzerii nejspíš o hladu, přesto nadšeně přitakal. „To zní skvěle. Udělejme to.“

„Tak jo.“ Ryan obrátil pohled k výstroji u stěny. „Takže... můžem teď vzít, co potřebujem, a vypadnout odsud?“

Shane si uvědomil, že v podstatě uvěznil Ryana v malém prostoru a vyklopil na něj hromadu podivností, což pro někoho s úzkostnou poruchou asi nebylo ideální. „Ano. Promiň. Do prdele, Ryane. Chovám se kurevsky divně. Jsem prostě...”

„Nervózní?“ uhádl Ryan.

„Jo. Ale taky nadšený.“ Shane se rozechvěle zasmál. „Vlastně jsem trochu rád, že jsi nás vloni nachytil.“

Ryanův výraz mu prozradil, že on teda rozhodně *není* rád, že je nachytil.

„A opravdu se těším, až tvého přítele poznám,“ řekl Shane. „Vloni jsem k tomu nedostal šanci.“

Ryan se konečně usmál. „Není vůbec jako já. Nikdo nevěří, že jsme spolu.“

„Znám ten pocit.“

Ukázalo se, že pizzerie je spíš bar, kde podávají pizzu. *Gay bar*, kde podávají pizzu.

Jak se blížili ke vchodu, Shane zaváhal. Ilja si toho všiml.

„Nějaký problém?“ zeptal se.

Shane se pokusil nasadit výraz někdo, kdo je totálně cool a připravený na cokoli. „Žádný.“ Sebevědomě prošel dveřmi.

Byl na rande. Se svým přítelem. V Montrealu. Nic zvláštního.

Se svým přítelem, který mimochodem vypadal k sežrání. Ilja měl na sobě modrozelený nátělník se zašlým květinovým vzorem, který odhaloval jeho svalnaté paže a také tetování potáplice u levého ramene. Shane pořád nemohl uvěřit tomu, že si ho Ilja pořídil. Překvapil tím Shanea před pár měsíci s tím, že se nudil, zatímco Shane hrál v play-off. Shane ovšem věděl, že Ilja by něco takového nikdy neudělal jen tak z nudy. To tetování něco znamenalo, pro oba. Představovalo čas, který spolu v létě trávili v chatě u jezera.

Nátělník Ilja doplnil volnými šedými kraťasy a černými teniskami. Vypadal tak uvolněně a letně, že Shane cítil nutkání odvézt ho na chatu a milovat se s ním na travnatém břehu.

„Támhle,“ řekl Ilja, a rozbil tak Shaneovu fantazii. Ukazoval na stůl u stěny, kde seděl Ryan Price s mnohem menším mužem.

Když ke stolu dorazili, Ilja se hned ujal slova. „To tričko se mi líbí, Pricei. Fialová ti sekne.“

„Ach. Dík.“

„A ty jsi Fabian, ano?“

„Jediný svého druhu.“

Shane se ani nesnažil přemýšlet o tom, jak asi bude Ryanův přítel vypadat, *takhle* by si ho ovšem nikdy nepředstavil. Fabian Salah byl *pěkný*. Měl hřejivě zlatavou pleť a hedvábné tmavé vlasy, po stranách krátce zastřižené a na vršku naopak tak dlouhé, že mu padaly do tmavých, nalíčených očí. Na sobě měl černý krajkový top, který mu těsně obepínal štíhlý trup, a na elegantním krku mu visel přívěsek s diamantem ve tvaru srdce.

Bylo velice a nepokrytě zřejmé, že není hetero, a to způsobem, na který Shane nebyl zvyklý. Jednalo se o typ muže, na něhož by se Shane v mladších letech, kdy se pořád snažil přijít na to, kým vlastně je, podíval a pomyslel si: „Nejsem gay, protože nejsem jako *on*.“

Nebyl to právě hezký způsob, jak o tom smýšlet, ale i jako gay zamilovaný do jiného muže, se kterým měl gay sex, se Shane ve Fabianově přítomnosti cítil instinktivně nepříjemně. Nedokázal se tomu ubránit.

Což jenom dokazovalo, že potřebuje trávit víc času ve společnosti queer lidí. Hlavně queer lidí, kteří nehrají hokej.

„Já jsem Ilja. Tohle je můj... Shane.“

Shane se snažil ignorovat roztomilost toho prohlášení, protože jinak by udělal na Fabiana první dojem širokým přihloupkým úsměvem. „Ahoj, Fabiane,“ řekl, potrásl si s ním rukou a sedl si na protější židli. Fabianovy nehty byly pomněnkově modré. „Rád tě poznávám.“

„Nápodobně.“ To jediné slovo udělalo něco legračního se Shaneovými vnitřnostmi. Z Fabiana číselná nenucená smyslnost, která byla mírně řečeno rozptylující.

„Líbí se mi tvoje vlasy,“ snažil se Shane, protože to byla pravda. Fabianovy vlasy byly super.

A jeho rty se zkroutily v úsměvu, který byl vřelý a zároveň laškovný, ne nepodobný tomu, který Shaneovi často věnoval Ilja. „Děkuju. Mně se líbí tvoje brýle.“

„Ach. Díky.“

„Má je jako převlek,“ popíchl ho Ilja. „Jako Superman.“

„No dovol!“ bránil se Shane. „Nemůžou uškodit. Navíc bez nich nepřečtu jídelní lístek. Takže sklapni.“

Ilja pod stolem lehce poklepal teniskou Shaneovi na kotník a Shane si uvědomil, že nervózně podupává nohou. Přestal s tím, Ilja však ponechal nohu přitisknutou k té jeho.

„Ryan mi pověděl všechno o vašich táborech a charitě,“ řekl Fabian. „Je to báječné. V Torontu hraju na charitativních akcích pro mládežnické azylové domy a iniciativy duševního zdraví tak často, jak to jenom jde.“

„Jsi hudebník, že?“ zeptal se Shane. „Promiň, já o hudbě skoro nic nevím.“

„Je úžasný,“ řekl Ryan upřímně. „Měli byste ho vidět. V pátek v noci má vystoupení tady ve městě, kdybyste... no. Teda.“

„Můžu vás dostat na seznam hostů,“ nadhodil Fabian lehce. „Nevadí, pokud nebudete moct přijít.“

„Už jsem koupil lístky,“ odvětil Ilja. „Pro oba.“

Co to, k čertu? „Opravdu? Nic jsi mi neřekl.“

„Překvapení.“

Shane si nebyl jistý, co si o tom má myslet. S Iljou skoro nikdy nikam společně nechodili a tahle akce se zdála být dost mimo Shaneovu komfortní zónu.

„O jaký podnik jde?“ zeptal se tak věcně, jak jen to šlo. „Jako klub, nebo...“

„Chce vědět, jestli jde o gay klub,“ dokončil Ilja nápomocně.

Shane dupnul Iljovi na nohu. „Ne.“

„Je to jenom bar. Klub. To je jedno,“ řekl Fabian a elegantně mávl rukou. Pak se naklonil blíž a s potměšilým úsměvem dodal: „Ale než skončím, bude z toho gay klub.“

Ilja se hlasitě zasmál, zatímco Ryan zafuněl, potřásl hlavou a usmíval se na svého partnera s nepřehlédnutelnou láskou v očích.

„To zní jako zábava,“ řekl Shane a myslel to skoro vážně. Nikdy si na živou hudbu nepotrpěl, byl ale zvědavý a rád by viděl Fabiana na pódiu. A cítil se trochu okouzlen tím, že pro ně Ilja naplánoval něco jako tajné rande.

Hovořili spolu o Montrealu, dokud se neobjevil číšník, aby si zapsal jejich objednávku. Mladík se představil jako Leo a pak vykulil oči, jako by poznal, kdo u stolu sedí. Shane se obrnil před žádostí o selfičko, Leo ho však překvapil.

„Vy jste Fabian Salah?“ zeptal se tiše.

Fabianovou odpovědí byl jen lišácký úsměv.

„Do prdele,“ řekl Leo. „Jsem váš obrovský fanda.“ Přitiskl si ruku na ústa, pak si ji zase stejně rychle sundal. „Promiňte. V pátek jdu na vaše vystoupení. Ten večer jsem si zaboobookoval už před několika týdny.“

„To je od vás moc milé,“ odvětil Fabian. „Děkuju. Udělám, co budu moci, aby to stálo za to.“

„Všechno, co děláte, je úžasné. Jednou jsem vás viděl hrát v Torontu a bylo to prostě tak... ty jo. Promiňte. Oukej, jsem v pohodě. Co vám můžu přinést k pití?“

Shane slyšel, jak se Ilja vedle něj pochechtává. Ryan na druhé straně stolu přímo zářil pýchou.

„Dal bych si jedno z vašich mojit,“ požádal Fabian. „Vidím je u ostatních stolů a žárlím.“

„Jistě,“ přitakal Leo a omámeně se culil, jako by ho Fabian uvedl do transu.

„Já si dám tohle,“ řekl Ilja a ukázal na reklamu s produkty místního pivovaru na stole. „Světlý ležák.“

„Jasně! Ano,“ vyhrkl Leo a rychle se zase vzpamatoval. „Dobrá volba.“

„Já taky,“ řekl Ryan tiše.

„Máte neslazený ledový čaj?“ zeptal se Shane. Okamžitě si všiml, že Leo začíná panikařit. „To je jedno. Prostě mi přineste jemně perlivou vodu s limetkou. Nebo s citronem. Cokoli.“

Leo věnoval Fabianovi poslední nervózní, blažený úsměv a odběhl pro pití. Ilja dloubl Ryana do předloktí, které si opíral o stůl. „Leo je zamilovaný do tvého přítele.“

Ryan se usmál. „Už jsem si zvykl. Přesto je to milé.“

„I Ryanovi se dostává spousta pozornosti,“ řekl Fabian. „Jen málokdy nás ale poznají stejní lidé.“

„Dost rozdílné fanouškovské základny,“ souhlasil Ryan.

„Až na queer hokejové fanoušky, podle kterých je prostě boží, že jsme pár.“

„Opravdu?“ zeptal se Shane, kterého konverzace najednou velmi zaujala. „Co říkají?“

„Přeji mi to,“ odpověděl Ryan tiše.

„A na mě žárlí, určitě,“ dodal Fabian.

„No jistě,“ zamručel Ryan.

„Setkáváš se někdy i s opačnými reakcemi?“ zeptal se Shane. „Od hokejových fandů?“

„Možná,“ řekl Ryan. „Nejsem online a už nehraju, takže jestli někdo něco takového říká, nejspíš se to ke mně nedonese.“

No. Shane hokej *hrál*, a třebaže nebyl moc aktivní online, od chvíle, co s Iljou založili charitu, víc používal Instagram. A taky byl, no, ve vážném vztahu se svým největším rivalem. Nacházel se v trochu jiné situaci než Ryan.

Leo se vrátil s pitím. Nejdřív dal Fabianovi jeho mojito; bylo napěchované mátovými listky a vypadalo, že bude velice osvěžující.

„Jste můj spasitel, drahoušku,“ řekl mu Fabian. „Přesně to jsem potřeboval.“

Leo se široce usmíval, zatímco rozdával zbytek. Před Shanea postavil vysokou sklenici perlivé vody, jejíž okraj zdobila jak limetka, tak citron. „Už víte, co si dáte k jídlu?“

Shane se na jídelní lístek ani nepodíval.

Fabian si objednal dost nóbl znějící pizzu, o kterou se plánoval podělit s Ryanem, a Ilja méně nóbl pizzu sám pro sebe.

Shane mezitím zběsile pročítal výběr salátů.

„Ehm.“

„Podívej,“ řekl Ilja a ukázal na něco ve spodní části menu. Shane si rychle přečetl nabídku grilovaného lososa s orestovanou zeleninou a brambory a skoro ho políbil.

„Dám si lososa bez omáčky. A mohl bych dostat zeleninu bez másla? Pokud je to problém, tak třeba místo zeleniny míchaný salát?“

„Ach, jasně. To by neměl být problém.“ Leo vypadal dost nejistě, když si všechno zapisoval. „Pokud to bude salát, jaký si dáte dressing?“

„Jenom trochu olivového oleje a červeného vinného octa, kdyby to šlo. Nebo kousek citronu.“

„Jít s ním někam do restaurace je *fakt* sranda,“ utahoval si z něj Ilja. Všichni se zasmáli. Až na Shanea, který podrážděně dlouhl Ilju kolenem.

„Dodržuju přísnou výkonnostní dietu,“ vysvětlil Shane na svoji obranu poté, co Leo odešel. „U profesionálních sportovců je to normální a *doporučené*.“ Jeho poslední komentář patřil Iljovi, který většinou jedl jako třináctiletý.

„Shane se bojí, že stárne,“ řekl Ilja. „Má strach ze smrti.“

„O to vůbec nejde! Bojím se, že nesplním očekávání montrealských Voyageurů a našich fanoušků.“

„Bylo by snadnější oklamat smrt,“ podotkl Ilja, „než dostat očekáváním montrealského hokeje.“

Nemýlil se.

„Oba hrajete za Montreal?“ zajímal se Fabian.

„Ne. Jenom já. Ilja hraje za Ottawu.“

„Takže nejde o vztah na kdovíjak velkou dálku,“ povšiml si Fabian.

Shane se ošil, protože to bylo poprvé, co vzal někdo u stolu přímo na vědomí skutečnost, že jsou s Iljou pár. „Je to, no. Není to obrovská vzdálenost, ale...“

„Zdá se to mnohem dál,“ dokončil Ilja. „Během sezóny máme málo času. Nemůžeme se scházet moc často.“

„To musí být těžké. A tohle,“ zamával mezi nimi Fabian, „je tajemství, je to tak?“

„Velké,“ odpověděl Ryan.

„O to je to těžší,“ řekl Fabian soucitně. Naklonil se blíž, aby mohl ztížit hlas. „Proč je to vlastně tajemství? Přece nejste jediní gay hokejisti. Nebo queer. Promiňte, neměl bych dělat závěry.“

„Já jsem bisexuál,“ kývl Ilja. „Shane je super gay.“

„Jsem *běžný* gay,“ opravil ho Shane. „A ne, nejsme jediní queer hokejisti v NHL. Jenže naše situace je komplikovaná.“

„Protože hrajete za různé týmy?“

„Z velké části, ano. Ale to není všechno.“

„Liga z nich udělala úhlavní rivaly,“ vysvětlil Ryan. „Od první sezóny.“

„Ještě dřív,“ opravil ho Shane.

„Wow. To je fascinující,“ řekl Fabian. „Všichni ale přece vědí, že jste přátelé. Založili jste společně charitu. Co se změní tím, jestli se taky líbáte?“

Shane otevřel ústa, aby to vysvětlil, nemohl ale najít slova. Ve Fabianově podání zněl ten rozdíl nepodstatně. Opravdu by v tom *neměl* být rozdíl.

Jenomže byl.

„Dost by to všechno... ztížilo,“ řekl Ilja. „Bylo by to rozptylující.“

„Byl by to kurevský cirkus,“ potvrdil Shane. „Myslím, že oba bychom se právě teď raději soustředili na hokej.“

Fabian zamručel, pak řekl: „Právě teď. Jak dlouho už jste spolu?“

Shane a Ilja si vyměnili pohledy a Shane se z nějakého důvodu začervenál.

„Na to není snadná odpověď,“ poznamenal Ilja.

„Ale víc než deset let,“ upřesnil Shane. „Záleží to na tom, jak definuješ ‚spolu‘.“

„To je dost dlouhá doba na uchování tajemství,“ konstatoval Fabian zamyšleně. „Nerozptyluje vás to ale tak jako tak? Ta neustálá nutnost schovávat se?“

Shane si nebyl jistý, jak odpovědět, a podle Iljova výrazu si tím nebyl jistý ani on.

„Promiňte,“ řekl Fabian rychle. „Jsem super vlezlý. Nic mi do toho není.“

„Ne, v pohodě,“ ujistil ho Shane. „Prostě je to, no, spousta věcí ke zvážení.“

„Ano,“ souhlasil Ilja tiše.

Dorazilo jídlo a konverzace se stočila k nejlepším pizzám v různých městech. Shane by pro kousek Iljovy masné večeře s hromadou salámu umřel, poslušně ale jedl lososa a míchaný salát. S dietou začal v únoru a bylo mu jedno, co Ilja říká – cítil se líp. A právě vyhrál Stanley Cup a *taky* Conn Smythe Trophy. Tak.

Zatímco žvýkal lososa, dumal nad otázkami, které jim Fabian položil. Vždy si představoval, že reakce hokejového světa na jeho vztah s Iljou by byla tou největší noční můrou, s jakou by se museli vypořádat. Ještě větší výzvou ale možná bylo schovávání. Možná ho tajení citů k Iljovi vyčerpávalo víc, než kdyby se postavil ostré reakci čelem.

A možná byl v rauši ze dvou týdnů, které spolu strávili na chatě, po nichž následovalo úspěšné zahájení kempu a teď navíc první dvojité rande, na které kdy vyrazili. Možná neuvažoval jasně.

Když dojedli, Ryan odešel na záchod. Jakmile se ocitl z doslechu, Fabian řekl: „Chtěl bych vám oběma poděkovat za to, že jste Ryana přizvali ke svým táborům. Je to pro něj fakt velká věc. Zbožňuje práci s dětmi a myslím, že to pro něho bylo i ozdravné.“

„Ozdravné?“ zeptal se Shane.

Fabian kývl. „S hokejem se rozešel ve zlém, víte? Nemyslím si, že by odchodu litoval, ale chybí mu to, jak se díky hokeji cítil. Tedy než se kvůli němu začal cítit jenom špatně.“

„Ach tak.“ Shane si neuměl představit, že by se někdy kvůli hokeji cítil špatně, jenže Ryanova kariéra se dost lišila od té jeho. „No, těší mě, jestli jsme mu pomohli získat zpátky aspoň část jeho lásky ke hře.“

„Pomohli.“ Fabian se usmál. „A je moc pyšný na to, že může být součástí vaší iniciativy. Myslím, že ostatní trenéři ho pořád trochu děší. Říkal, že jsou to všechno superhvězdy, a on má pocit, že mezi ně nezapadá.“

„Nejsou to všechno superhvězdy,“ namítl Ilja. „Je tam i Hayden.“

Shane pleskl Ilju do stehna. „Jsme rádi, že máme Ryana v týmu. A že s námi letos zůstane oba týdny.“

„Je skvělý trenér,“ souhlasil Ilja. „Děcka ho milují.“

Fabian se rozzářil, vypadal tak mladší a méně děsivě sexy. Když se Ryan vrátil ke stolu, Fabian se na něj usmál s nepokrytě zbožňujícím pohledem v očích.

„Co?“ zeptal se Ryan podezřívavě.

„Nic, drahoušku. Jenom jsme mluvili o hokeji.“

Ryan zafuněl. „Když to říkáš.“

Fabian se natáhl a rychle ho políbil na ústa. Ryan se zazubil, když ale úkosem pohlédl na Ilju a Shanea, pokusil se svůj široký úsměv skrýt. Moc se mu to nepodařilo.

„Fabian ho opravdu miluje, že?“ zeptal se Shane později, zatímco jeli přes Champlain Bridge zpátky do Brossardu. Ilja řídil. Vzali si jedno z Iljových „letních aut“, ostře oranžové Porsche Kdovíjak.

„Ano. Máš smůlu.“

Shane se k němu na sedadle otočil. „Co to má k čertu znamenat?“

Ilja zkrřivil rty v úsměvu, pohled ale dál upíral na vozovku. „Svlíkal jsi ho očima.“

„Nesvlíkal!“

„Když to říkáš.“

„A *pokud* jo, pak jenom proto, že, no, nikdy jsem neviděl někoho tak...“

„Krásného?“ navrhl Ilja.

„Ne! Sklapni.“

„On je krásný,“ konstatoval Ilja jednoduše. „A, no, sexy. Víš, jak to myslím.“

„Asi,“ řekl Shane. Jako kdyby přesně nevěděl, o čem Ilja mluví.

„Ale pokud jsem na něj zíral, pak jenom proto, že jsem nemohl pochopit, jak se dali s Ryanem dohromady.“

„Ryan není ošklivý.“

„Není,“ souhlasil Shane. „Zvlášť teď, když si upravil vlasy a vousy. Já se ho ale celé roky tak děsil, že je pro mě pořád těžké brát ho jako fešáka, víš?“

„Je drahoušek. Jsem rád, že ho Fabian miluje.“

„Jak se vůbec seznámili?“

„Ryan žil u Fabianovy rodiny, zatímco hrál hokej za juniory.“

„Cože? Fabianovi rodiče ubytovávali hokejisty?“

„Ano. Myslím, že jejich rodinu hokej dost bere. Ryan říkal, že on a Fabian se... sloučili?“

„Shledali.“

„Ano. V Torontu, když tam Ryan hrál. Roztomilé, že jo?“

Bylo to kurva roztomilé. „Ty jo. Takže to bylo něco jako osud.“

„Možná.“

Shane se pořád nedokázal přenést přes to, jak *rozdílní* Ryan a Fabian byli. Ryan byl obrovský a ostýchavý, často se hrbil, aby se udělal menší. Fabian byl o dobrých třicet centimetrů menší, přesto nebylo možné ho ignorovat s jeho krásou a sebevědomím, s jakým nosil meč, dámské oblečení a trpytivé šperky. „Vsadil bych se, že jejich sex je fakt divoký.“

Ilja se zazubil. „Zvrhlíku.“

„Jako by tě to taky nenapadlo.“ Shane počkal, dokud se Ilja za výjezdem nezařadil zpátky do provozu, a pak se zeptal: „Myslíš, že my jsme v jejich očích vypadali stejně?“

„Co, sexy? Já nejspíš jo.“

„Ne... zamilování?“

Ilja otázku pečlivě zvážil, než odpověděl. „Umíme fakt dobře předstírat, že zamilování nejsme. Možná to nedokážeme dát najevo, když můžeme.“

Iljova slova působila jako olověná vesta. Shane se svezl na sedadle dolů a zamračeně se zadíval ven z okénka. Po zbytek cesty žádný z nich nepronесl ani slovo.

KAPITOLA ČTYŘI

„Kurva, jak já miluju hokej,“ prohlásil Max s širokým úsměvem. Hodil svůj obědový balíček na stůl trenérů a energicky vklouzl na židli naproti Iljovi.

„Je to vidět,“ řekl Ilja, protože Max se do koučování v kempu vrhl po hlavě.

„Já prostě...“ Max se rozhlédl po okolních stolech, obsazených dětmi. „Je to fakt skvělý. Už nějaký čas jsem byl na hokej naštvaný a tohle jsem potřeboval.“

„To chápu,“ přitakal Ryan tiše. „Teda, ne ze stejného důvodu. Tvoje situace je nefér a hrozná, já ale hokej tak trochu nenáviděl, než jsem toho, však víš, nechal.“

Na rozdíl od Ryana Max vždycky hovořil hlasitě a sebejistě. Teď na Ryana ukázal prstem a řekl: „K tobě se NHL zachovala fakt hnusně. Nikdy se mi nelíbilo, jak s tebou jednali, a když tě teď znám a vím, jaký jsi zlatíčko, líbí se mi to ještě méně.“

Leah se svalila na židli vedle manžela. „Mluvíme o tom, jak moc milujeme Ryana?“

„Ne,“ zamumlal Ryan do sendviče.

„Mluvíme o tom, jak je hokej na hovno. A že ho stejně milujem,“ řekl Max.

Leah se usmála. „Jo. V tom je právě problém.“

Ilja pohlédl na konec stolu, kde seděl Shane. Vypadal zmatečně a celý nesvůj, přesně jak Ilja tušil. Shane kvůli hokeji nikdy nebyl smutný, ani na minutu.

Ilja nemohl předstírat, že ví, jaké to je být zklamán hrou, kterou miloval, ne tak jako Max a Ryan. Na rozdíl od Shanea si ale uvědomoval, že hokej má svoje chyby. V posledních letech věnoval víc pozornosti temnější stránce svého sportu.

„Hej,“ řekl Max Iljovi, „co si myslíš o svém novém trenérovi?“

Ilja pokrčil rameny. „Ještě jsem se s ním nesetkal.“

„Jo, je ale zajímavý, že najali zrovna jeho, že jo? Chci říct, kolik Brandonu Wiebovi vlastně je? Ještě mu nemohlo být ani čtyřicet.“

„Je mu čtyřicet jedna,“ odpověděl Shane, protože on to samozřejmě věděl. Brandon Wiebe býval jedenáct sezón útočníkem NHL, než toho před deseti lety nechal. Nikdy nebyl hvězdou a získal si pověst „potíživý“, Iljovi se ale nepodařilo zjistit proč. Když zahájil svoji kariéru v NHL, Wiebe ještě hrál, Ilja proti němu však nikdy nenastoupil.

„Je roztomilý,“ podotkla Leah. „Teda, viděla jsem s ním rozhovor na TSN. Zestárl dobře.“

Max si dramaticky položil ruku na srdce. „Nemůžu uvěřit, žeš něco takovýho řekla přede mnou.“

Leah se zasmála. „No, je to tak. Ryan se mnou určitě bude souhlasit, že jo, kámo?“

„Ani náhodou,“ řekl Ryan. „Bez komentáře.“

„Wiebe nebude pro Ryana dost sexy,“ odvětil Ilja. „Viděla jsi jeho přítele?“

„No, jo,“ řekl Max. „S Leou jsme si ho včera v noci vygooglili. K čertu, chlape! On je snad opravdický anděl nebo co.“

Ryan zmuchlal v obrovské ruce prázdný pytlík od oběda. „Vy jste fakt divní.“ Vstal a měl se k odchodu, pak se ale zastavil a s pousmáním dodal: „Ale jo. Fabian je vážně sexy.“

Max udeřil dlaní do stolu. „Miluju to. Buď pyšný na svého chlapa, Ryane.“

Ryan na odchodu vrtěl hlavou, ale nejspíš se usmíval.

„Takže kromě toho, že je roztomilý,“ vložil se do toho Shane trochu stroze, „co dělá z Wieba dobrého kouče?“

„Hrál v NHL,“ řekl Ilja. „Třeba bude dobrý právě proto.“

„Bez urážky,“ zavolal JJ ze svého konce stolu, „ale Ottawa si nejspíš nemohla při výběru trenérů moc vybírat, víš?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dlouhá hra***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.